

ПЕРЕДПЛАТА на „РУСЛАНА“
виписати: в Австрії:

на цілий рік	24 K
на шість місяців	12 K
на чверть року	6 K
на місяць	2 K

За границею:

на цілий рік: зі щоденного висилкою 7 доларів або 14 рублів; з висилкою двічі в тиждень 6 доларів або 12 рублів; з висилкою що сорок 5 доларів або 10 руб. Поодиноким число по 10 сотиків.

Телефон Редакції ч. 1484.

Конто почт. щадниці ч. 98.704.

РУСЛАН

християнсько-суспільний дневник.

„Виреш ми очі і душу ми виреш: а не возьмеш милости і віри не возьмеш, бо руске ми серце і віра руска“. — З Русланових поштів М. Шашкевича.

Виходить у Львові що дня крім неділі і руских свят о 5 год по полудні. — Редакція, адміністрація і експедиція „Руслана“ при ул. Хмельовського ч. 15, II поверх. Експедиція місцева в Агенції Соколовського ул. Н. гайлонська ч. 3.

Рукописи звертає ся лише з попередню засторогу.

Рекламації лише неопечатані вільні від портя. — Оповістки звичайні приймають ся по ціні 20 с. від стрічки, а в „Надісланим“ 40 сот. Подяки і приватні донесення по 30 сот. від стрічки.

Преоєв. руско-католицький Епископат про вибори до сейму і виборчу реформу.

(Δ) На передовім місці вчорашнього числа нашого дневника подали ми архієрейське послання Преосв. нашого Епископату руско-католицького в справі виборів, котре рішучо остерегає перед ненавистю, клеветою і насильством (терором), свідчить найкраще його суботнішня передовиця (ч. 120. п. 3: Іх тактика, бажання, заслуги), навіяна найкрайнішою злобою, загорілою і ненавистю, переповнена неправдою і клеветою і націхована завзятим насильством. Сердити ся „Діло“, що ми виступали нераз з критикою діяльності сеймових і парламентарних послів або руских товариств і інституцій. Радимо йому (бо і так мають тепер під рукою давніші річники „Діла“ з часів пос. діяльності п. Барвіньського і товаришів), нехай переглянуть тодішню свою критику діяльності сих послів і порівняють з теперішньою нашою, а будуть приневолені признати, що наша критика була все предметова і на фактах основана, а також оперта навіть на самій критиці „Діла“ його власної парлам. репрезентації і народно-демократичних кругів, а не на вигадках небувалих або на перекручуваннях фактів, як се робить „Діло“ і тепер виступаючи проти христ. суспільників взагалі а проти п. Барвіньського зокрема.

Плодами діяльності теперішніх послів ми ніколи ділити ся не хотіли, боже се було й неможливо, а навпаки зазначуємо, що „Діло“ придбання осягнені послами групи п. Барвіньського присвоювало все для опозиції, хоч она сама була пересвідчена що її придбання не є заслуга, як се раз сконстатував у своїй щирості пос. др. Окуневський: „От рад би я похвалити ся бодай таким здобутком, як паралелька, тай то годі добути!“

Алеж видимою неправдою є, начеб христ. суспільників а між ними п. Барвіньського не обходили ті жертви, котрі падали наслідком тактики народ. демократів, боже ті многі жертви, коли зголошували ся опісля до них о поміч, діставали звичайно відповідь: „нас то нічого не обходить“, або „ми ведемо опозицію, отже не можемо вдавати ся до нікого з просьбами“. І тоді ті многі жертви (а моглиб ми їх імена навести на основі документів) звертались до тих оклеветуваних христ. суспільників і они спасали не одну звихнену а часто талановиту одиницю перед змарнованем.

Не думаємо тут вдавати ся в математичне обчислене підмог на народні культурні й просвітні цілі придбані за часів послованя Барвіньського і товаришів і порівнувати їх з теперішньою, як „Діло“ каже, річною ратою годівляної субвенції, але вкажемо лиш на се, що до того зросту політ. свідомости, культурно просвітних організацій, шкільництва*) і т. п. положили такі неодну цілолку і давніші послы, а історія націон.-політ. і культурного розвитку нашого народу не починає ся доперва від 1907 року. Колиж ми згадували нераз про придбання давніших послів, то робили се не для того, як „Діло“ думає, щоб по „звичайю“ п. Барвіньського кричати про свої заслуги, але щоб відперти повторювані неастаново заводи „Діла“, що нічого „новорічиста“ не осягнули, а її придбання станули підвалиною до дальшого розвитку і поступу на-

Яким оружем воюєш, від такого згинеш.

(Замітки про передовицю „Діла“ в 106. ч.)

шого народу в націон.-політ. культурнім і просвітнім напрямі.

Свідомою неправдою, без ніякого доказу (бо такого „Діло“ не в силі подати) єсть его отсе заперення:

„Є фактом (!), що між польско-шляхотським „комітетом для виборчих розбоїв“ і групою п. Ол. Барвіньського був заключений виборчий пакт (!), яким згаданий польско-шляхотський комітет зобов'язав ся здобути кілька мандатів для групи п. Ол. Барвіньського, а за те та група зобов'язала ся в усіх інших округах підтримати польско-шляхотських кандидатів проти рускої опозиції.“

Ніяких пактів з тим комітетом ані п. Барвіньський ані его товариші не заключали і се є лише злобна вигадка, яких чимало на сю і подібні теми „Діло“ пускало в світ, рахуючи на легковірну суспільність.

Мимо заперечення поданої „Ділом“ рішучої неправди, начеб при виборах п. Барвіньського лила ся „хлопська кров“, намагав ся „Діло“ слухати при виборах п. Гневоша в Холмові, убиство Стасюка в Чернівцях, ба і всі рани, тюрми, засуди і т. п. приписати п. Барвіньському, начеб він кермував виборами, або був керівником осередного а що найменше крайового правління, а до того додає дальшу, нову сплетню, начеб п. Барвіньський головував з польським колом проти нагних внесень в справі виборчих надужит в 1897. році. О неправдивості тверджень „Діла“ можна наглядно переконатися із стеногр. протоколу в д. 8. цвітня 1897. р., а ще більше там можна найти інтерпеляцію внесено п. Барвіньським і тов. д. 6. цвітня, котра звучить:

„In Anbetracht dessen, dass bei den letzten Reichsratswahlen in Galizien zahlreiche Verhaftungen seitens der k. u. k. Behörden und Sicherheitsorgane vorgenommen und unter anderen sogar sechs gr.-kath. Seelsorger verhaftet, wodurch den Pfarreien für längere Zeit die Seelsorge entzogen und hievon die betreffenden kirchlichen Behörden in den meisten Fällen nicht verständigt wurden; in Anbetracht dessen, dass in zahlreichen Fällen zu ausserordentlichen Massregeln gegriffen und in vielen Ortschaften Militärabteilungen entsendet worden sind und hiedurch den einzelnen Gemeinden bedeutende Kosten auferlegt wurden;

in Anbetracht dessen, dass in vielen Fällen die Sicherheitsorgane sogar von den Waffen Gebrauch machten und dadurch mehrere Menschenleben zum Opfer fielen;

in Anbetracht dessen, dass insbesondere Verhaftungen der Priester nur in Ostgalizien zutage traten, was der poln. Presse in Galizien und einem Teile der Wienerpresse den Anlass gab die ruthen. Geistlichkeit einer Gravitation zu Russland und der ruthen. Bevölkerung illoyaler Tendenzen ja sogar Umsturzbestrebungen zu beschuldigen;

in Anbetracht dessen, dass die erwähnten Vorkommnisse eine grosse Aufregung und Erbitterung unter der ruthen. Bevölkerung in Galizien hervorgerufen haben, wodurch der Nationalitäten- und Classenbass verschärft wurde; schliesslich in Anbetracht dessen, dass die sowohl seitens des Herrn Statthalters von Galizien im galiz. Landtag gegebenen Versprechungen, dass bei den Reichsratswahlen die gesetzlichen Bestimmungen gewahrt werden würden, nach der unter der ruthen. Bevölkerung in Galizien vorherrschenden Ansicht vollkommen illusorisch gemacht worden sind, stellen die Gefertigten die Anfrage:

1. Ist die Regierung von allen diesen Vorkommnissen unterrichtet?

2. Was war die Ursache und der Zweck eines solchen Vorgehens der k. k. Behörden und Sicherheitsorgane?

3. Gedenkt die Regierung diejenigen Regierungsorgane, welche bei der Durchführung der letzten Reichsratswahlen in Galizien Gesetzesverletzungen sich haben zuschulden kommen lassen, dafür zur Verantwortung zu ziehen?

4. Was gedenkt die Regierung zu veranlassen, um für die Zukunft solchen Unge-setzlichkeiten und Missbräuchen vorzubeugen?“

Сеї інтерпеляції „Діло“ свого часу не подало, так само промовчувало, або перекручувало всякі промови п. Барвіньського і тов., голосовно писало, що нібито все голосували з правительством і польським колом, а коли на ті клевети і неправди, повторені відтак у безіменній відбитці „Діла“ „Наші христ. суспільники“, появилася брошура „В обороні чести і правди“ з наведеним фактичним запереченням і доказами, „Діло“ не тільки сих клевет і неправд не спростувало, але в кождім числі захвалює свою брошуру проти христ. сусп. яко знамениту суцщу правду.

На доказ правдомовности „Діла“ пригадаємо хочби один такий факт:

В державній раді вела ся розправа над підвищенням контингенту новобранців. Тодішній член редакції др. Л. Цегельський виписав огненну передовицю, пятаючи в ній п. Барвіньського за се, що нібито „Барвіньський голосував за найбільшешим контингенту новобранців, отже тим способом знов причинив ся до наложення нових тягарів селянським верствам“.

В два місяці після того стрінув п. Барвіньський на улиці начального тоді редактора д-ра Евгена Левицького і сказав до него так: „Можете мене і мою діяльність критикувати як найостріше на основі дійсних даних і подій, але не пиштьте вигадок і явної неправди“. — На се відповів троха заклопотаний др. Е. Левицький: „А правда, що ви були тоді хорі“. І справді, в тім часі, коли ся справа вела ся в державній раді, наслідком перестуди лежав п. Барвіньський три тижні в постелі, а відтак ще два тижні не міг виходити з латки, отже не міг голосувати ні сям, ні так!

Так то поступали і поступають чесні редактори „Діла“ і „Свободи“, як навіть не годить ся поступати з ворогом!

Виписавши таку клеветливу, на неправді, ненависті і злобі, основану передовицю в „Ділі“, кінчить її безіменний автор свої виводи:

„Так виглядає та сторінка з історії політичної діяльності п. Ол. Барвіньського. Не-хай-же панеґристи його заслуг, які може тоді, перед 16 роками, були ще в такім віді, що не могли того всего бачити й розуміти, добре прочитати ту сторінку, заки зачнуть його величати“.

Алеж і є автор перед 16 роками також не знав п. Барвіньського і его діяльності, а основує свої виводи на тенденційних звітах тодішнього „Діла“, бо коли би справді таким був п. Барвіньський, як его змальовано в „Діло“, то не міг би був п. Романчук в тім же „Ділі“ з 1907. р. промовляти з власним підписом за вибором п. Барвіньського до парламенту, назвавши его потрібною і для парламенту хосенною і сідомо, домагаючи ся від Нар. Комітету поставлення его кандидатури. А так само не-

міг би був до п. Барвіньського писати др. Евг. Олєсницький, що моглисьмо іти разом і що я з Вами у всіх майже головних точках поглядів політичних годив ся, що „Вас уважаю великою важною силою в клубі і найбільше з нас рутинизмом парламентаризмом, та що се на моїм справозданю согат populo ствердив я“.

Однак крім клеветливості, неправди, ненависті і злості вславило ся „Діло“ недостатком всякої послідовності. Пригадуємо, як то оно безнастанно розписувало ся, наче би ми були якимись обожателями і сліпимим оруддям б. намісника д-ра Божинського, а тепер знов запевняє, що „они (нібито ми!) гірко плачуть на п. Божинського, що він не здавив нашої національної опозиції!“

А вжеж крайню неправду виписало „Діло“ на останку своєї славотної передовиці: „як загальний збори „Наук. Тов-а ім. Шевченка“ усунули п. Барвіньського з становища довголітнього голови тов-а, як одно наше товариство по другім показувало йому двері, як наші люди перестали йому подавати руку, як наш дневник, висловлюючи думку нашого вагалу(?), заявив, що між ним і нашою суспільністю покінчені рахунки, спалені мости.“

Тимчасом правдою є, що п. Б-ий на сих зборах сам заявив, що просить не вибрати його головою, і відтак із зборів вийшов, бо стало єму відомо, як проф. Ш. вів проти него коромоли, хоч опісля як чільний нар. дем. діяч мав лице приходити до того самого Б-го з просьбами о протекції. Неправдою є також, наче би одмо товариство по другім показувало єму двері, або хто небудь перестав подавати єму руку і т. п.

Ціль такої писанини ненавистної зовсім ясна, а попри злості і ненависть стає она наглядним доказом страшної некультурності тих людей, котрі тепер кермують прилюдною опінією в народно-демократичнім таборі. Се невідродні брата тих всепольських народних демократів, котрі також своїх людей, що не присягли на їх народно-демократичну непомилність, плюгавлять, викликають і п'янують зрадниками народу.

*) „Діло“ докоряє п. Барвіньському, начеб він змонопользував за добрі гонорарі шкільні підручники літератури. Сеж він уложив тоді (1871), коли не було ніякого підручника, а вжеж автори прислугув право, дбати про дальші поправні видання свого учебника. Алеж остає немонопользована Староруска Хрестоматія (Огоновського, видана 1881. р. давно вичерпана), мали в тій цілі відпустити від Ради шк. кр. різні народно-дем. професори, чомуж досі, до 1913 нема Хрестоматії? А так само учить семінарії були 30 літ без учебників для рускої літератури, кождому вільно було укладати, але ніхто не квапив ся, аж зробив се п. Барвіньський!

Просимо домагати ся „Руслана“ по всіх реставраціях, каварнях, торговлях і приєднувати нам нових передплатників в кругах своїх знайомих.

Чим є народне учительство в очах деяких націонал-демократів — а чим оно є в дійсности, та яким єму бути?

„Народні учителі — се останні тумани і ідіоти — сказав прилюдно в однім місці в липні 1911. року оден із найвідвідніших діячів Народного Комітету з нагоди статі учителя зі села в часописи „Руслан“. — Се люди, з котрими нема, що числити ся і котрі не надають ся до ніяких післаництв“ — говорив сей пан — нині кандидат на посла з Підгаєччини.

Таке говорив сей пан обурюючи ся на те, що якийсь там учитель висказував в „Руслані“ гадку, що если можуть бути послами євзяченики, адвокати, лікарі, професори, літерати, купці і селяни, то може бути посламом також і народний учитель. Обурював ся сей пан і на те, що учитель зі села дозволив собі представити слабше зорієнтованим людям, що Народний Комітет се властиво спілка адвокатів і жмїнька євзячеників, які загорнули усі інституції в свої руки і наповнюють там свої кошені.

Особливо напосів ся сей пан на сего після єго розуміння „ідіоту і тумана“, що такі річі в „Руслані“ пошишував.

Я слухав євзяченого обурення і гарних епітетів сего добродія, та не міг боронити народного учительства так, як я єго добре не пізнав. Однак я постановив собі зайняти ся ближше сими... як їх там назвав сей панок з національно-демократичної партії.

Отже із моїх помічень такий звіт:

Основою є який гуманітарний кружок чия комітет вже там є народний учитель, кликнути із Львова за складкою на різні патрістичні цілі, вже межі жертводавцями ідуть перші народні учителі, з яких відважніші подають свої імена а менше відважні крмють ся за крпосто- або псевдонімами.

Кликнуть із столиці: дайте жертви на різні фонди, вже народний учитель несе свою лепту, вже збирає при кожній нагоді дрібні гроші та відсилає туди де потреба.

Кликнуть в часі виборів: „учителі, агітуйте за нашим ид. кандидатом“ — вже і ту учитель сповняє свою народну службу не раз то і з нараженням свого єтованія. Всюди і завсе чує учитель, що сповняє працю для добра народу і рве ся до неї в запалом повним посвяти.

Напишуть в столиці нерозумно зрадагований квестіонар — де кого би єго післати? До народних учителів. А коли декого з народних учителів почнуть ізза нерозумного квестіонара переслідувати, єго вже нац.-дем. творці квестіонара і передові люди не мають відваги станути в обороні, коли вже не учителя, то бедаї свого обійжника і кажуть: се нас нічого не обходить!

Сотки народних учителів переносять із за ревности і преданности людям, які сховали ся за працю учителів, сидять собі спокійно. Учитель, який в місці тривалою працею потрафить змінити нацапів на Українців, який вносить народного духа в село, який знає село і вужду селян краще, чим якийсь там панок з міста, сей учитель який вислугує ся таким панкам, одержує такі епітети, як тумани, ідіоти і т. д.

Тепер коли я провів в дечім народне учительство, то можу вітверто сказати: „Добре тобі так, народний учителю, бо ти за всіх слухавш без критичного розбору і здорової розваги а не дбаєш за себе. Ти піднеси чоло в гору, стань до роботи серед народа а при тім памятай, що і ти горожанин і маєш свободу користувати із всіх горожанських прав. Памятай, що сам селянин був нічо варт у дідича, як довго не зажадав більшої платні за свою працю. Нині пан платить а хлонська робота варта вже тепер вишні гроші і дідич єго шанує. А учитель смиренний собі жадають поправити долі через чужих собі верствою людей. Чужі люди просять чи жадають по чужому от так про людське око, щоби інтерес ішов.“

Так дальше бути не повинно. Учительство повинно було ставити свої кандидатури не лише до сойму а також і до парламенту. Ту і там повинно учительство заговорити через своїх людей. Хтож краще може боронити учительську і селянську справу, як не народний учитель, яко посол до сойму і парламенту?

Про те звертаю увагу організації народного учительства, щоби дбала про поставлення учителів на кандидатів, а де сих не поставити, щоби визвала учительство лише за тим кандидатом агітувати, який словом чести зобов'язав ся постояти за учительськими справами.

Скиньмо вже то клеймо тумани і ідіоти, а зневолюймо різних панків з великого міста в великими синектурами до шанованія учителів взагалі.

Рівночасно подаю до відома, що сей пан оголосив сего року по раз перший свою кандидатуру на посла. Ану „тумани“ і „ідіоти“ станьте як оден муж до роботи і позвольте єму „вийти“ в посли! Він вже вашу справу оборонят (!)?

Учитель з села Л.

Передвиборчий рух.

Маємо під рукою писані вісті, які наглядно засвідчують, що старокурсні русофіли, позабувши на всяку особисту приличність і політичну мораль, кидають ся в обійми всеполяків і подоляків. Бувають компроміси в чесних противниках, але заклочує ся їх без сплямлення престоїу ідеї, без личного пошанування і на умовах, що не приносять не-

чести. А старокурсні русофіли так низко самі себе цінять, що за 3 певні мандати обіцяють „Rad-i Narodow-i“ поміч у всіх східно-галицьких округах; за сі охляпи з панського стола запродують русофіли свою совість, свою честь і до того — що найсмішнішше — трублять у своїх органах про непорочність русофільської політики.

Нема чого обурювати ся на „Rad-y Narodow-y“ за союз з москвофілами, коли сі москвофіли припали єї до ніг і предкладають оферту з усіма раба до свого пана. Нині сей раб потрібний всепольско-подоляцькій спільці, а завтра можуть єго як непотреба копнути.

Нац.-демократичні кандидатури.

„Народний Комітет“ затвердив дальше кандидатуру д-ра І. Ціпановського на Городенку, а о. Ст. Мохнацького на Теревовлю.

В калуськім повіті поставила місцева национ.-демократична управа кандидатуру п. Ю. Романчука.

Кандидати „Rad-i Narodow-oї“.

„Rada Narodowa“ затвердила таких кандидатів в курії сільських громад у східній Галичині: на Бережани В. Рильського, професора гімназії в Бережанах (з укр. сторони кандидатє Т. Старух), на Чортків о. Альб. Новинського, проф. семінарії в Чорткові (з укр. сторони адвокат др. А. Горбачевський), на Гусятин К. Городиского, дідича (з укр. сторони І. Кивелюк).

Після „Slow-a polsk-oro“ кандидатє в Теревовлю повіт. марш. Громницький.

Наслідок компромісу національних демократів з радикалами.

На підставі порозуміння між головною управою укр. радикальної партії, а „Народним Комітетом“, рішив тіснійший „Народний Комітет“ не ставити своїх кандидатє в округах виборчих: Коломиї, Снятин, Надвірна, Косів і Товмач, де стають кандидати з рамени української радикальної партії. „Народний Комітет“ завізав свої організації в тих округах, щоби всіма силами поперли тих кандидатє, яких затвердить головна управа радикальної партії.

Гарно се буде виглядати, коли євзяченикові, після приказу „Нар. Комітету“ прийде ся голосувати на Трильовського. А тоді пощо „пастирське послання“.

З Дрогобича

пишуть нам: В неділю 1. с. м. відбули ся в салі Тов-а ремісників „Зоря“ збори в справі виборів з міської курії Дрогобич. Кандидатуру о. Ант. Рудницького, яку деякі хотіли піддержувати, збори відкинули задля непевного становища о. Рудн. в справах народних, а натомисть прийнято з одушевленням кандидатуру о. Василя Кункевича. Ми вправді не маємо надії вибору о. Кункевича послом против всеможного жида Фаврштайна, або і Гальбана, але хочемо показати, що з нами в Дрогобичі належить числити ся. Особа о. Кункевича дає запоруку, що може бодай в часті устане деморалізація міщан.

В понеділок 2. с. м. відбуло ся в салі „Народного Дому“ в Дрогобичі велике повітове віче. Предсідником віча був о. Негребецький з Ясениці сільної. Першу промову вголосив кандидат др. Ярослав Олєсницький. По ній промовляв о. Семен Кульчицький, який вкінці поставив слідуучу резолюцію: Збори політичні дрогобичького повіту заявляють свою преданність своїм Архіпастирям за те, що в останнім пастирським листі постояли за справедливістю, стоячи на основі справедливої реформи виборчої. Промовляв також о. Кароцький ЧСВВ, завзиваючи збори до вірности і послуху для своїх Владик що до віддання голосів на своїх кандидатів і щоби ніхто не знайшов ся такий, щоби не став в обороні чести своїх Пастирів та не приніс ганьби їм і своєму народови через зраду або перекупство в часі виборів. Вкінці промовляв ще оден селянин, почім збори закінчено. В вічу взяло участь багато євзячеників і велика маса селян з повіта, так що всі три салі „Нар. Дому“ були переповнені. Були також академіки з повіта і багато робітників та міщан.

Учасник.

По війні з Туреччиною.

Зїзд предсідників міністрів.

Предсідники міністрів Пасич і Гешов на вчорашній конференції в Царіброді згодили ся в засаді на скликанє спільної конференції предсідників міністрів чотирох союзних держав.

Стріча Пасича і Гешова тривала 2 години. По повороті Пасича до Білгороду скликано сейчас кабінетну раду під проводом короля. Зачувати, що стріча обох предсідників не найшла підстав до виходу.

„W. Allg. Ztg.“ пише: Болгарський і сербський предсідники міністрів на зїзді згодили ся на скликанє спільної конференції чотирох балканських предсідників, а то тому, бо порозумінє між ними обома було неможливе до осягнення. Іде тепер отже о рішенє основ сего порозуміння.

Дописець „Press-Centrale“ мав в Царіброді розмову з сербським послом в Софії Спалійковичем на тему сербско-болгарського спору. Спалійкович заявив між иншим: Маю оправдану надію, що удасть ся поладити спірні справи між Болгарією і Сербією. Коли наступить засадничє порозумінє, готова буде Сербія віддати великодержавам рішенє що до договору. Однак вмішана Росія Сербія не хоче. Сі горячим бажанєм є, щоби дало ся усунути вибух оружної задири.

„Matin“ доносить, що Пасич одержав від Гешова лист з жалем на події в Македонії між Сербією і Болгарією. Сі події склали ся без відома правительства і болгарського штабу. Видано вже — каже лист — строгі розпорядки, щоби сям подіям на будучє запобігти.

„Südsl. Korr.“ доносить з Білгорода: В політичних кругах утривалоє ся пересвідченє, що Пасич предложить Болгарії нові основи до нового союзу. Буде він відносити ся до строго господарських відносин і буде доповнений військовим конвенцією. Новий договір вїде на місце євствуючого, коли Болгарія на него згодить ся, а тоді Сербія виповнить всі умовини теперішнього договору, лише Монастир, Охрида і Вєля остали би при Сербії, Союз, заклочений між Сербією, Чорногорією і Грецією під диктатом Росії, був би обмежений лише до деяких случайє.

Колотнеча між союзниками.

Генерал Петров в розпиті заявив, що Болгарія в ніякім случает не може уступити супроти домагань Сербії і Греції. На ревізію договору з Сербією Болгарія ніколи не пристане, а Греція мусить віддати Солун.

„Localanzeiger“ замічує, що коли Сербія в останній хвилі не перішить ся на концесію в справі Македонії, то відносини між Сербією і Болгарією будуть могли уложити ся лише як відносини воюючих сторін. Вигляди посередництва є дуже малі. Росія не може робити безпосереднього матеріяльного натиску на Сербію, а Австро-Угорщина не могла би сего ніколи вчинити без викликання небезпеки міжнародної плутанини. Австро-Угорщина могла би міпати ся лише в порозумінє в Росією. Одинокою можливою дорогою є оружна пересправа. Що до безпеки в заді одержала вже Болгарія обіцянку від Румунії і Туреччини, а також від відєньського кабінету.

Становище кабінету Гешова викликає в націоналістичних і опозиційних кругах що раз горячіший протести.

Націоналістична печать заявляє, що вплив Росії грозить поважно Болгарії. Раз вже повдержала Росія Болгарію від походу на Царгород, а тепер хоче продати єї Сербії. Гешов є готов все гнути карк під ярмо Росії. Теперішня хвиля є однак за поважна, щоби єму можна спокійно придивляти ся.

„Пшта“ думає, що сам план Гешова безпосереднього порозуміння з Пасичом викликати може безпокоєнє. Не хочемо — пише сей дневник — віятих тайних інтриг. Нехай Гешов скличе собрание, предложить єму договір і нехай поступить як мужчина. Коли не має сеї відваги, нехай сейчас покине своє становище.

Крім того критикують болгарські дневники дуже остро становище Сербії і висловлюють думку, що Пасич нічого не виторгує. Красше буде, коли лишить ся в дома і не поїде до Царіброду. Б. предсідник Малинов заявляє, що кабінет Гешова не може в такий

хвилі сам без контролю парламенту поступати. Гешов повинен скликати провідників сторони і приміняти ся до їх постанов. Ревізія договору з Сербією в виключена.

Бюро Райтера доносить, що др. Данев на візване свого правительства відіхав до Софії. Перед від'їздом був Данев у російського амбасадора Ізвольського і французьких міністрів. Вечером відіхав Данев до Софії.

Конференція між болгарським генералом Івановим і шефом грецького штабу обмежила ся до розслідування обосторонніх становищ. Є надія, що порозуміння дасть ся досягнути.

До Солуня прибуло двоє полковників сербського генерального штабу, сербський посол в Атепах і грецький в Білгороді.

На маргінесі мира.

„Voss. Ztg.“ доносить, що Греція з Туреччиною розпочне в сім тижнях переговори — коли зникне для Туреччини зовсім небезпека втягнення в якусь воєнну гру — о порозуміння, котре для Туреччини буде мати таке значіння, що одержить деякі з Егейських островів. Справа островів в останніх часах для Туреччини представляє ся менше хосенно, а то тому, бо Італія мала поробити Греції деякі уступки в заміну за її згоду в справі полудневої Альбанії.

„Ікдам“ пише, що між Туреччиною а Болгарією уложено протокол, після якого Болгарія цюфне своє військо по тамтій стороні границі Енос-Мідія, обміняє полонників і відновить давні договори з Туреччиною.

В обороні правди і чести.

відповіді радн. Двора Ол. Барвіньського, д-ра Студинського і д-ра Ос. Маковця на напасти „Діла“ п. з. „Наші христ. сусільники“ (рекламовані знов „Ділом“). Стор. 99. 16-кн. Ціна 50 сот. Набути можна в книгарні Наукового Товариства ім. Шевченка у Львові, Ринок ч. 10. Сею брошурою повинен покористувати ся кождий, хто денебудь стріне ся з клеветниками на христ. сусільників. Нехай вкаже на се, що „Діло“ сеї відповіді не спростувало, а мовчки сховало!

Поручаємо всім сатиричну поему ілюстровану д-ра Маковця

„РЕВУН“

(гл. оповістки на 4-й стор.).

НОВИНКИ.

— Календар. В середі: руско-кат.: Василяска; римо-кат.: Квірина. — В четворт: руско-кат.: Вовнес. Госп.; римо-кат.: Боніфатія.

— В листі польського епископату до графа Стан. Тарновського (Przegląd з дня 18. IV. ч. 89.) а також в листі в справі виборів (Przegląd з дня 25. V. ч. 118.) знаходиться уступ, що „lud nasz (t. j. polski) w Podlaskiem krew swą przelewał dla wiary.“ Сей уступ треба би спростувати в такий спосіб, що „nie lud polski, a lud r u s k i w Podlaskiem krew swą przelewał dla wiary“. Пролівав кров свою за віру, бо єго душастирі (руські) навчили ставити віру на першій місці. Тільки завдяки нетолеранції Росії, поверх 300 тисяч вірних пропало для руского обряду і перейшло в часі коротенької хвилі свободи на латинський обряд. Є однак річю певною, що той сам „lud“, колиб мав безсумнівну заповідь, що буде міг ісповідувати католицьку віру, радо вернув би до свого обряду — а се, здається, найбільше страха польський єпископат.

— Поверот п. С. Демидчука з Америки. Амер. „Свобода“ доносить: У вісторок 20. мая відіхав до старого краю делегат галицьких українських товариств, п. С. Демидчук парохом „K. Wilhelm der Grosse“. На доку у останнє вібрала ся спора громада американських Українців, щоб попрощати дорогого гостя та востаннє стиснути долоню того, який протягом довгих 8 місяців з пожертвоуванням серед трудів і невогид, обізвав наші кольонії, лашаючи усюди пламенний посів любови до свого рідного, та даючи в богато случаях почин до нового національного життя. Між тими, що пращали незабутнього гостя, бачили ми передовсім уряд „Р. Н. Союза“, як пп. Д. Капітулу, С. Ядловського, М. Угорчака, А. Шаршова, о. Д. Хомяка, А. Савку, о. О. Стеткевича,

дальше о. М. Підгорецького, о. Й. Чаплиньського, о. Н. Дмитрова, п. Ол. Неарицького-Грановського, п-ю Стеткевичову, п-ю Скубову, п-ну Сміт, п. Біліньського і декого з робітників „Свободи“, як пп. Шостака, Цурковського та Гаврилова. І очі присутніх ще довго проводили великанський парохід, коли він працюючи могутніми машинами, випливав на широкий Гудсон, шлючи в останнє дорожньому гостеві сердечне „Пращай“ та „Щасливої дороги“.

Кажуть, що п. Демидчук зібрав в Америці околом 150.000 К на „Рідну Школу“ в Галичині. Був би се гарний гріш, а однак після прелімінарія „Кр. Шкільного Союзу“ на 1913. рік вистарчив би всего на пів року.

— „Славянські бенкети“. З Петербурга, доносять, що влади заборонили Бобринським і єго товаришам улашдувати „славянські бенкети“ в приватних домах.

— З київського університету. Університет в Києві єствує 77 літ. Від 13 літ не було на ній торжественних інавгурацій з причини студентських розрухів. Сего року на інавгурації буде промовляти представник історично-філософського відділу, на другий рік скаже промову представник фізично-математичного відділу, на третій правничого, а потім медичного. При університеті є ботанічний огорог, який так само є старий, як університет. Але через то, що міністерство просвіти не дає гроша на єго удержаня, то огорог поволи загинув. Много дерев висохло, алеї запусні, огорожа знищена. Рада професорів ухвалила просити міністерство о назначенє 30.000 карбованців одноразово і по 3.000 карб. річної допомоги на удержанє ботанічного огорога. На університеті є тепер три опорожнені катедри: одна хемії, друга мінералогії і геології, а третя класичної філології. На першу поручила рада професорів К. Красуцького, на другу В. Луцицького, а на третю В. Клінгера.

— Жалує ся. Письмо „Der Ateist“ жалувє ся, що оден з найпопулярніших бесідників, що шпирив найбільше вільномудство, сьвященник відступник Адольф Stern, вернув назад до католицької Церкви. Пізнав видно атеїстичну голоту і мав єї досить.

— Уступленє Лунача. Недавно звіщали ми, що предсідник угорських міністрів, Лукач, задумувє уступити. В будапештєнських політичних кругах кружляють чутки, що Лукач не уступить перед проголошенєм засуду в єго справі в Деєсіє, бо уступленє перед прождєм треба би уважати за здачу правительства.

— Слїдами Франції. Німецькі протестантські часописи жалувє ся, що протестантське населенє Німеччини стало спадає, коли католицьке стало підноситься і обчислюють, що уже недалеко сей час, коли католики з протестантами зрівнають ся що до числа. Причиною сего невідрадного положення протестантів Німеччини, де як згадано, мали они найбільшу силу, є упадок віри, з яким пійшов рівночасно і упадок моральности. — Отже є доказом, що лиш католицизм є основою єствования народів.

— У нас продають се, чого в Німеччині не хочуть. В Німеччині заборонено продавати часопис „Simplicissimus“ задля ширеня нею неморальности, а у нас продають єї навіть по великих двірцах.

— Не подбав за свої власні діти. Феррер, що побивав ся мнимо о загальнє добро, лишив дві доньки без віякого заосмотреня. Для того одна з них працює в фабриці як робітниця, а друга вступила до театру. Померла она тепер на грузлаку в Фонтенблє. Хто невірний зглядом Бога, сей не може бути вірний також обовязкам, які спадають на єго як на отца.

— Примірний професор. При іспиті зрілости в реальній школі в Каменці подільськійлучила ся ось яка подія: Професор математики Солуха задав всім абітурієнтам задачу, якої віден не розвязав, через що, розуміє ся, всіх признано незрілими. Се зацікавило інших професорів і они поручили Солухові, щоби сам розвязав сю задачу. Солуха не розвязав задачі, мимо сего, що працював над нею 10 годин. Родичі абітурієнтів старають ся, щоби їх синам уневажили сей лхкий іспит. За правдивість сєї події, повтореної за російськими часописями, не ручимо, бо годі припустити, щоби професор давав учеником задачу, якої сам не вміє розвязати.

— В білій горячі. В Басівці на рос. Поділю селянин І. Таргон в білій горячі проколов вилами, яку певно ухвалити новий сойм на повиястовій площі точно о год. 3. по полудни в четворт дня 5. червця. На разі не вра-

покладки. Таргон кинув ся на єго і проколов вилами, потім вибіг на улицу, покалічив єще одного селянина і сам втопив ся в річці.

— Ще одна межнародна мова повстала тепер в Америці. Єї творцем є професор Брендля, поліглот і історик, який дошукав ся в початках Зєдинєних Держав слів Німеччини. Нова мова опирає ся головню на англійський. Професор Брендля, який говорить 20 мовами, а знає їх ще більше, доказувє, що у всіх мовах треба знати для доброго порозуміння 1.800 слів, отже взяв з англійської 3.000 слів і з них утворив нову мову. Она тим перевищувє есперанто, яке повстало на основі романських мов, що опирає ся на розповсюдженій англійській мові і є легкою для людей тевтонського походження.

— Страйк пекарів в Станіславові. Від 12 днів триває там страйк пекарів. Пекарські помічники напали вчєра на робітників, при чім прийшло до бійки. Аж поліція зробила порядок, арештуєчи кількох напасників.

— Дневникарські катедри на німецьких університетах. З Дісельдорфа доносять, що онові ухвалено на зборах відпорушників союзу печати резолюцію, в якій домагають ся заступники печати заложєня катедр дневникарського знаня і практичних дневникарських курсів на німецьких університетах.

— Самоходи а коні. О скільки тепер самоходи заступають коні, хай послужать нам числа повозів і самоходів в Парижі. В 1898. р. мав Париж 11.616 повозів і повозів чотирькоколових, а 2.118 двоколових; разом 13.733. В 1912. р. упало се число до 3.517 чотирькоколових і 1.031 двоколових; разом 4.548. Отже в часі 14 літ зменшило ся в Парижі число повозів і повозів, запряжєних в коні, майже о 10.000 на загальнє число 14.000, а за сєй самий час зросло число самоходів в Парижі з 2.000 на поверх 30.000.

— Поступ. В селі Семеновско, орлівської губернії, помер недавно громадський писар. По єго смерті не можна було найти наслідника, бо всі мужичина Семеновска є неграмотні. Уряд віддано одній селянці. Таким поступом може повеличати ся в XX. віці хіба одна Росія.

— 6-літний дїрігент. В Неаполі виступав недавно на сцені 6-літний дїрігент оркестри, в римській „Августею“, Вільгельм Фераро. Малому капеленькові треба було підложити три столики, щоби міг бачити з поза пульпіта свою оркестру. Дїрігент мав поводити ся так по мистецтві, що видці, які заповнили всю салию, не могли здержати свого запалу і подиву. Малий Вільгельм прийняв почєсть для єго штуки вельми вдоволено, уклонив ся і підскакуючи дитинно, побіг за сцену, де зворушена мама винагородила єго — трема куснями хліба з медом. Фераро готовить ся до артистичної подорожі по головних столицях Європи.

— Випадки. З Берліна доносять, що на озері Креполін вивернуло ся судно, в яким було 11 осіб. Утонуло 6, між ними 3 дїтей, а інших виратувано. — На помості італійського корабля „Concesion“, який прибув в п'ятницю до Генуї, вибух вчєра огонь. Жертвою пожежі впав ладунюк бавовни. Шкода виносьть 230.000 К. Огонь поташено. — З Архангельська доносять, що корабель „Вайгач“ не міг доплисти до Месея з причини великого льоду в заливі. З помоста видно много кораблів, які стоять в льдах. — Коло Дільбек наїхав поспішний поїзд Брукселя-Курто на мапшину. 30 осіб тяжко і легко покалічили ся. — З Копала доносять, що в наслідок великих дощів виляла ріка Каратал і затопила велику площу з оселями Капрізієв. Мало згинути 10 осіб і много худоби.

Оповіді.

— Право прилюдности. Міністер віроісповідань і просвіти надав право прилюдности на 1912/13 шк. р. I—VII. класам приватної жєнської гімназії СС. Василянков у Львові і I—VI кл. приватної рускої гімназії в Яворові.

— Для Львовян. Одержуємо до поміщеня отсю оповістку: Фєстин! Фєстин! ще раз фєстин! найсимпатичніший з всіх фєстинів, які де будь і коли небудь відбули ся — фєстин, за яким ще в зимі допитувал ся — фєстин товариства „Рускої Захоронки“, призначений на дохід бідної української дїтвори, будучих чесних виборців після нової виборчої ординації, яку певно ухвалити новий сойм на повиястовій площі точно о год. 3. по полудни в четворт дня 5. червця. На разі не вра-

джуємо всіх тайн праці комітету, змобілізованого в великий штаб-комітет фєстиновий. Можемо лиш згадати про дуже низкий вступ на площу, про військову музику і т. д., як сє вже офіши заліплєні на місті показують, і про величєзну скількість великанських фантів, які буде можна в щасливих обставинах навіть виграти. Тому сподіємо ся, що на сєй фєстин явить ся цілий український Львів — без ріжниці пола і віку. О! Погода, яку вже від нині можна видіти і з новинок часописий вичитати — заповідєє ся на особливє замовленє комітету велєчаво. Певним єсть, що ввечєром западе сонце за Новий Сьвіт, а тоді штучні огні не допустять при помочи місяця до тьми, значить, забава триває дальше. Тому очікуємо напевно на сїм фєстині цілої достойної, великої і малої української громади великого Львова. Все вперед! всі враз на фєстин „Рускої Захоронки“. Гарраді!

— З української прив. гімназії в Городенці. Приватні іспити I—IV. класів і вступні до II—V. в українській гімназії в Городенці будуть дня 20. і 21. червця с. р. від 7. год. рано. — Управа.

— Залізнєче полученє в Марієнбадом. В часі від 1. червця до 15. верєснєя будуть їздити безпосередні вози I. і II. класів при купєлевих поїздах на просторі Підволочиска-Марієнбад. Вози будуть переходити через Львів-Краків-Осьєнцїм-Прагу. З причини сего зарядженя буде мати Росія, Галичина, Моравія і Шлєск вигіднє полученє в Марієнбадом.

— Іменованя. Міністер рілньництва іменовувє єлева лісництва, Д. Бурчинського, лісовим асистентом.

В. Біліньський, старший ветеринар у Львові, одержав VIII. кл. ранги ad personam.

Міністер просвіти іменовувє суплєнта муж. учит. сем. в Руднику, Мих. Сітницького, учителем в муж. учит. сем. в Заліщиках.

— Тягненє лєсів. При онодішнім тягненю державних лєсів в 1864. р. впала головна виграна 300.000 К на сєрію 1633 ч. 7., 40.000 К на с. 2949 ч. 85, а 20.000 К на с. 2200 ч. 36.

При тягненю турецьких лєсів впала виграна 200.000 фр. на ч. 350.447. По 4.000 фр. виграла чч. 339.223 і 1.050.530.

— Принятє аспірантів на I. рік ц. к. кадецької школи для піхоти у Львові відбудє ся з початком року шкільного 1913/14 в половині верєснєя с. р. Принятє аспірантів на висшї літа наступить лишє вїтмово. Принятє на IV. рік є неможливє. Услівя принятя на I. рік є отсі: а) австрійське, зглядно угорське або босн.-герцєговинське горожанство; б) фізичнє уздїбленє; в) житє без амази (відповіднє обичайнє поведєнє); г) вік що найменше 14 літ і не переступаючий 17 (1. верєснєя с. р.); д) укінченє що найменше з достаточним поступом чотирьох низших клєс реальної школи або гімназії, причім не зважєє ся на недостаточний поступ в лєзиках латинським і грецьким. Абсольвєнти, котрі що найменше з вдоволяючим (добрим) поступом укінчили на підставі розпорядженя ц. к. Міністерства просвіти з дня 26. червця 1903 р. ч. 22.503, оснований і зі школами видїловими получєний курс науковий, на котрім лєзика німецький і французький, а також альгебра є предметами обовязковими, можуть бути вїтмово прийяті до вступного іспиту на перший рік, і єсли заповторєванє не є покритє учєниками середних шкіл. Крім сего мусять аспіранти зложити в кадецькій школі вступний іспит; е) зложєнє оплати шкільної. Просьби о принятє до кадецької школи після звїрця, поміщеного в „Aufnamsvorschrift“ (зслівя принятя), мають своїми аспірантів вносити просто до команди кадецької школи найпівнійше до 25. липця (найліпше по укінченю шкільного року в школах середних). — Г. Вернер, ц. і к. майор і командант школи.

Посмертні оповістки.

— Олена Лісєнєва, учителька в Добровлянах, стрийського округу, дочка бл. п. о. Володислава, пароха в Крєхєвцє, упокоїла ся після довгої тяжкої недуги в Стрию в 27. році житя. Похорони відбувають ся нині. В її пам'ять!

— О. Павло Мазур в Магдалівці скалатського повіта, упокоїв ся дня 30. мая, проживши 27 літ. З круга товаришів покійника, пишуть нам про єго: Нєсподівана смерть не минула

й молоденького священика, який щойно те-
пер став жити щасливим, самостійним житом,
мережаним ідейним, хрустально чистим, ро-
жевиним надіями зглядом католицької Церкви
і української народності. Станув Покійний пе-
ред престолом Всевисшнього по безвинних
трусах усильної праці, з якою стрічаємося
звичайно у людей, що так як і бл. п. о. Ма-
зур походять з неможливої, селянської семі.
Тернопіль був місцем його гімназійних сту-
дій, над якими вже в зарані залягло марево
смерті і невідрадної долі через смерть його
батька, якого стратив в IV. кл. гімн. Та ми-
мо того минав покійний одну класу по дру-
гій з відзначаючим свідомством, а що нале-
жав до найкрасшого цвіту тернопільської мо-
лоді, то і іспит зрілості здав з відзначен-
ням, та виїхався на богословський виділ
львівського університету; відзначаючи ся з
природи незвичайними дарованими, поступав
скоро і ту в богословських науках та світив
всім приміром в виконуваних заповітах Хри-
ста. Та мимо того і нарешті не увільнив ся
від матеріальних невідгод, бо за участь і
провід в антимосквофільській акції між укр.
богословами мусів кінчити студії поза семі-
нарією. Невдовзі висвятив ся і став сотру-
дником в Ілавчу та забавив із всею посвя-
тою переводити в чин свої ідейні задуми і
плани. Та люта смерть і його не пощадила,
не лишила нам того многонадійного свяще-
ника-патриота і після Провидіння Божого не
судило ся йому двигати нашу народність в ре-
лігійних і культурних змаганнях, і він по 5-ти
жизневій недугі в дорозі до скалатського шпита-
ля, через атак серця розправив ся з сим
світом. Так віддав Богови святому свою
душу на очах вірної своєї подруги. По-
сліднім своїм поглядом попрацював єї і лишив
в невисказаній горю і розпучі. А що і в ду-
ховній семінарії належав покійний до найді-
яльнійших одиниць і тішив ся великою симпа-
тєю у товаришів, тож і між ними полишив по
собі сердечний невисказаний жаль і переляк
на сумну вістку, що нестало вже його між
живими. Пером най буде ему земля, на якій
так горячо бажав працювати. — В. с. п.

Нічні роздумування св. Августина.

Після Арнольдія і Гайзера приладив
с. І. Плавюк.

(Дальше).

Пята ніч.

Релігія а любов.

Коли людська історія подає нам великі
діла царів і полководців, коли слава від бі-
гуна вивозить імена побідників на-
родів, а земля зачудована побідами, від яких
падають престолы, звертає свою увагу на
обожуваних побідників, я вношу ся духом
до висшних предметів. Моїм героям єсть бід-
ний, незнаний, що проживає свої дні укріп-
лений але в побожності. На тамтих глядять земля,
на сего небо. Тамті збирають похвали облуд-
них смертників, сему предвічний Судия ока-
зує свою прихильність. Триумф тамтих кін-
чить ся в сім житю, а слава побожного за-
чинає ся від гробу і триває цілу вічність.

Ти, могутности, образе тих, котрих славу
людської величчя покриває колись попід, вплив в
мене такі чувства, які колись по великій сце-
ні загальної відомості огорнуть всі людські
серця і позволят мені дійти до такого висно-
ву, після якого я упорядкував би своє на-
ждене життя. А ти, що єси вічною Правдою,
Дорогою і Життям, без котрого все єсть піть-
мою і страхом, зішли луч в темряву
мого духа і просвіти мене. Подай мені сві-
тла, щоби я ступав певною дорогою до кінця
мого прогнання. Релігія має мене туди заве-
сти. І сей Твій великий дар буде предметом
мого розважання в сім житті.

Се єсть година, коли скупар в тишині
оглядає укрите золото. Се пора, коли мудрець
сего світа, відмовляючи собі спочинку, від-
дає ся глибоким дослідям, що кормлять його
зарозумілість. В тім часі підніс ся колись із
свого ложа, отець наймудрішого царя,*)

*) Псаломпівець Цар Давид.

щоби розважати Божу величчя, а в нічній тем-
ряві доглянув він ті великі таїнства, які ви-
співали його пророчі гуслі. Ти, нескінчений
Духу, що єго оснів, попроводи мове серце до
глибокого пізнання Твоїх предвічних правд.
Ніщо не може мене звеселити, що веселить
земського чоловіка. Бездоганий закон мого
Господа єсть мовою одинокою розкошию тут
на землі. Свята релігія єсть одиноким при-
біжищем, де мове серце знаходить спокій, до-
ки не дібе ся вічного спочинку. Без релігії
не розстає ся людська мудрість над часом і
смертним життям.

Внутр того душевного круга обертають ся
всі єго жажди, ненависть і любов, надія і бо-
язнь, що живуть в єго серці. Тут мають по-
чаток і кінець всі єго наміри і діла. У побож-
них лиш тіло обняте симми границями, а дух
єго піднісєть ся під облаки. Єго земський
змісл розсіянний як тяжка хмара, що уносьєть
ся лиш над довшню частію землі. Над ним
сияє ясно і чисто розум, непаче сонце, а ко-
ли чоловік піднесе ся і хоче затемнити сон-
це, тоді оно своїми лучами ослаблює чолові-
ка. Він живе в висшних кругах; — вічність,
небо єсть краєм, куди він гряде. Могучий Во-
лодар вселенної єсть жерелом, з якого беруть
початок всі єго склонности і морем, куди они
вливають ся. Побожний не належить більше
до сеї землі.

Як кукла, що зразу з трудом повзає по
землі, а потім оповивши ся, скидає а себе
першу поволону в тісній скаралупі, потім з
крилами виходить і взносьєть ся високо в обла-
ки, так і чоловік має подвійне житє. Вперед
бачимо в нім лиш отяжіле зв'язя, що ходить
по землі. Але коли скине земську поволону,
має колись окрилений дух взнести ся і взяти
в своє посідане всі сотворіння, нескінчену віч-
ність. Тим ріжнить ся мудрий від безумного.
Той стремить в усім до правдивого життя і
лиш про то старає ся, щоби відорвати ся від
земського, змислового. Як мотиле на весні ко-
лише ся по цвітах, так і мудрий взносьєть
ся на крилах великих чеснот при наближеню
смерті в ті веселі краї, де ростуть цвіти
вічної радости. Другий лишає ся в укрітій
земській поволоні і приліплює ся до неї чим-
раз сильнішими узами. Підчас того прихо-
дить смерть і кличе єго звідси до иншого
життя, а він скорчений, без крил замкнений
в темній поволоні, як бідний червак прибитий
вічною сліпотою. Чи бачиш, куди веде му-
дрість безумного, звеличена мудрість світа!
Він бачить в собі лиш змислове і не жу-
рить ся нічим иншим, лиш земськими добра-
ми, а вдоволенний, що може їх уживати аж
до гробової дошки, глузує собі а того, що живе
на землі здержливо. Один єсть чоловіком, що
підчас кількох днів неумірности зужив єсьо
своє збіжє і лишає поле пустарем, другий живе
тверезо, щоби щось заощадити на засів. А
прийдуть жнива, то сей збирає стократні овочі
свої ошадности і праці, а тамтой гине
в голоду.

(Дальше буде).

Телеграми

в дня 3. червця.

Відень. На нинішнім засіданю палати
послів приступлено до другого читання фінан-
сового пляну.

Берлін. (ТКБ). З міродатного жерела за-
чувати, що італійський король стріне ся в по-
вороті зі Штокгольма в цїсарем Вільгельмом
в Кольоні.

Вашингтон (ТКБ). Япавський амбасадор
повідомив держ. секретаря Бріана, що япав-
ське правительство в основі приймає предло-
жений Зєднаними Державами плян загаль-
ного мира.

Париж. (ТКБ). Палата розпочала розпра-
ву над законом про трілітню військову
службу.

Будапешт. (ТКБ). Пос. Ковач, який вико-
нав замах на Тісу, зложив свій посольський
мандат.

Опозиція і вчєра не прибула на засіданє
угорського сойму.

Конкурс.

Жіночий Кружок У. П. Т. ім. Ганни Бар-
вінок у Львові розписує отсим конкурсе на
принятє дівчат до інституту ім. св. Ольги на
рік шкільний 1913/14. Першєство мають у-
чєницї шкіл У. П. Т.

У слівя принятя: 1. Місячна опла-
та 40 К, платних з горл, 2 К місячно на пра-
не і 10 К одноразового датку на інвентар.
Спєсїбні і пильні, а вбогі дівчата можуть в ви-
мково дістати знижку.

2. Хоровиті дівчата, вимагаючи спеціаль-
ної опіки і нагляду, не будуть приняті.

3. Кожда інститутка мусить
призголошеню виказати ся при-
писаню скількостю білія і
других річєй, а іменю мусить мати: 6
сорочок, 4 пари майток, 3 кольорові гальки,
4 кольорові пічні кафтаніки, 6 пар панчіх, 4
ручніки, 12 хустинок до носа, 3 простирала
на ліжко і 3 під ковдру, 3 пошєвки, ковдру,
коцєк, сїнник (о соломє старєє ся кожда влас-
ним коштом), 2 сукєвки, 3 фартушки (чор-
ний і 2 кольорові), 2 пари черєвків, плащик
зимовий і весняний, 2 капелюхи (зимовий і
літний), щітку до сукєв і до черєвків, гре-
бїнь, мило, щіточку до зубів. Усе білє і по-
стїль мусить бути позначєні числом, яким за-
значєна будє карта принятя. Брак приписаних
річєй і непозначєнє білє можуть стати причи-
ною непринятя до Інституту.

4. Батько (мати, опікув) інсти-
тутки мусить бути членом Укра-
їнського Педагогічного Товари-
ства і зложити декларацию, що точно
будє платити з горл щє місяця визначєну
квоту і підчинити ся усім постановам інсти-
тутського регуляміну, якого витяг находить ся
на картї принятя.

5. Науку музики можуть ін-
ститутки побирати тільки в ін-
ституті за місячною оплатою 10 К. Наука
поза Інститутом може бути дїзволєна в ви-
мкових іно случаях.

6. В часі ферїй Рїздвяних і Великодних
всі інститутки мусять опустити Інститут.

7. Інститутки платять за пов-
них 10 місяців шкільного року;
котра інститутка опустить заведєне на місяцї
сєред року або перед кінєцем року, обовязана
зложити за той місяць повну оплату.

Поданя о принятї, заосмотрєні
послїдним шкільним свідєцтвом, євєнтуально
і свідєцтвом убожєства, належить вно-
сити до 20. червця 1913. на руки голо-
ви Кружка п. К. Малицко (ул. Мохнацького 12).
Пізнїйше внесєні поданя мажуть бути полаго-
джені доперва з кінєцем сєрпня. Бувші інсти-
тутки мусять вєсти наново поданя. Інститут-
ки, залагаючи а оплатою за минулий рік, не
будуть приняті, доки не вирівнають
довгу. Кожде поданє мусить бу-
ти остемпльованє марками У. П.
Т. на 50 сот., євєнтуально долучити почтові
марки на таку квоту. Неостемпльова-
ні і неосмотрєні в потрібні до-
кументи поданя, не будуть увзгля-
дєні. На відповідь треба долучити почтові
марки на 15 сот.

Кождїй принятїй інститутцї вишлєть ся
карту принятя, з якою мусить явити ся в Ін-
ституті з початком шкільного року. Без карти
Управа Інституту не приймє зголошуючої ся.
Від Старшини Жіночого Кружка У. П. Т. ім.
Ганни Барвінок у Львові.

Константина Малицка, Ірина Шмїгельська,
голова, секретарка.

(2)

КНИЖОЧКА НА ЧАСІ

РЕВУН

сатира Осипа Маковєя з образами
Струханчука

коштує в Книгарні Наукового Тов.
ім. Шевченка у Львові (Ринку 10) 1 К
(з почтовою пересилкою 1 К 20 с.)

КІНО „КОПЕРНІК“

Sans-Rival

ул. Коперника ч. 9.
у Львові.

Представленя відбувають ся
щодєнно від год. 4 по пол. до 11.
вночі. В недїлі і свята від 3 до 11.

Добїрна програма.

489

Чудові образи кнєти арт. мал. п. О. Куриласа.

І. Пречиста Дїва — Мати Русного краю.

ІІ. Ісус Христос — небесний Учитель.

Сї чудові образи (одинокі на народних моти-
вах) вишлєт вїрно після ориґіналів у всіх природних
красках.

Цїна за пару оправлєних образів:

в рамках дубових з опакowaniem	К 20—	місячно	К 3
„ золотих	„ 24—	„	К 4
„ маґонових	„ 28—	„	К 4
„ спеціальних	„ 34—	„	К 5

Вислєає за посїлпатою або на ратї: М. Кри-
вєцький. Львів. Ринку ч. 10.
520(х)

!!! Свій до свого !!!

Перший Український Висилковий Дім
Музичних Струментів

ОРКАН

у Львові, ул. Тиха ч. 1.

поручає по найдешєвїших цїнах: скрипки
баси, цитри, флєти, клярнєти, труби, бубни
і т. д. та закладає цілі сокілєські, сїчові,
читальняні й шкільні струнні або дуті
оркєстри на вський склад.

Цїнник даром.

Асекуруйте своє майко від огню

В „Дністрі“!

Кождїй Русин повинєн асекуровати ся
від огню, щоби на слұчай пожєжі не
понєсти страти, бо достаток одиницї то
добробит цілого народу.

Кождїй Русин повинєн асекуровати ся тіль-
ки в руськом товаристві взаїмних обезпечєнь

„ДНІСТЕР“

Нема жадного иншого руського товариства
асєкураційного, тільки один

„ДНІСТЕР“

„ДНІСТЕР“ рахує найдешєвїші оплати
заобєзпечєня сєлянських буд. нїв.

„ДНІСТЕР“ звєртає кождорічний чи-
стий зиск своїм членам; на рік 1912 ви-
носьєть зворот 10%.

„ДНІСТЕР“ оцінює та виплачує шко-
ди по огни скоро і рєтєльно, а до комісії
запрошує все двох господарів на оцін-
телів.

„ДНІСТЕР“ дає підмоги руським школам і
бурсам, де виховують ся сєлянські діти.

Люди асекуровані в „ДНІСТРІ“ можуть
дістати позичку у всіх великих банках і в
Товаристві взаїмного кредиту „Дністер“.

Власні фонди „Дністра“ вносьєть
в кінєць 1912 року 3,910,293 лат.

„ДНІСТЕР“ приймає обезпечєня на
житє у всіх догідних комбінаціях (на
дожитє, посмертні капітали, посаги, рєнти).

В „ДНІСТРІ“ можна обезпечати від
крадежи з вломом дважмихости всьакого
рода, а товариства кредитові готівку,
цінні папєри і векслї за дешєвою опла-
тою премії.

Адреса „Дністра“: Товариство взаїмних
обєзпечєнь „Дністер“ у Львові, у власнєм
домі ул. Руська ч. 20.

Олександр Барвінський.

Спомини з мого життя.

Перша часть (Образки з громадянського і
письмєньского розвитку Русинів в 60-их рр.
XIX ст. (з додатком перепіски Ст. Нова-
ковича, М. Лисєнка і П. Куліша,
з 10 портрєтами і двома картинами) вишлєли
вже якє №г. 87—91 Загальної Біблїотеки.

Можна набути в Накладні Я. О.
непштайна в Коломиї, або в Книгар-
ні Н. Товариства ім. Шевченка
у Львові.

Цїна брошурованого примірника 1 К 50 сот
„ оправного примірника 1 К 80 сот

Буддаїзм

а старші системи індїйської філософії і
християнство — по цїні 4 К 60 сот. опра-
влєний в півполотно а по 4 К брошуро-
ваний: в Церковній штудї в Станіславові;
в Дєставі в Станіславові і Перемїшли; в Народнім Базарі
в Станіславові і у о. Ф. Щєпковича
в Станіславові ул. Липова ч. 14. — В тих
самих місцях можна також дістати
„Шлїдивість спирїтизму“ по цїні 50 сот.,
з котрого весь дохід призначєний на
Церкви.